

5te August Klokken 7 $\frac{1}{2}$ Morgen ruller Aar efter Aar Byens fornemste Landauer (den med Gummihjul og Bjælder) op foran den fungerende Fuglekonges Dør for at afhente ham til »Søby og Omegns Fugleskydningsselskabs« Festplads.

I Vognen sidder Selskabets mangeaarige Formand, Skorstensfejermester Svarte, iført Kjole, hvidt Slips, høj Silkehat og røgfærvede Handsker.

Hans Majestæt Fuglekongen, ligeledes i Galla, og med Kongekæden om Halsen, tager Plads ved hans Side.

Paa Kirketorvet slutter en Række Char-à-bancer sig til Landaueren. Det er Skytterne. Og med et Hornorkester i Spidsen sætter Toget sig, under heftige Toner af Sangen: »Fladlands dejligst Vang og Vænge . . .« i Bevægelse ad Landevejen ud til Skydepavillonen i Vestermarksskoven.

(Der havde i Fjor været Forslag fremme om at lade Fuglekongen afhente i Automobil (Byen har 3). Men dette Forslag blev pure forkastet af alle Stemmer mod Forslagsstillerens, det radikale Blads pietetsløse Redaktørs.)

Ankommen til Skydepladsen dunderer man løs fra 9—11¹/₄ til en flækket Papegøje, der, siddende paa en høj Stang, lyser spinatgrønt i Morgensolen.

Klokken 12 spises Frokost, gratis og uden Damer; hvorfor Deltagelsen som Regel er overvældende.

Klokken 2 dunderer der atter løs.

Klokken 7¹/₂ indtages Middagen: Suppe, Fisk Steg og Kage; 2 Kr. 50 pr. Kuvert; Øl og Vin »aparte«.

I dette Maaltid deltager Kvinder og konfirmerede Børn af begge Køn.

Derpaa Dans i Salen til Klokken 2 . . .

Fugleskydningsdagen var en af Søbys fornemste Festdage.

Eller rettere sagt: havde været.

Det ansaas nemlig ikke længere for »fint« at være Medlem af Foreningen. Honoratiores havde trukket sig ud. Hvilket rimeligvis var en af Grundene til, at de resterende Medlemmer morede sig saameget desto bedre . . .

Kun én af Byens største Skatteydere var forbleven trofast igennem Aarene: gamle Købmand P. A. Birk.

Hvordan end Vejret var, og selv om Gigten plagede ham nok saa mangelund, gav han Møde med Kanon og Husbestyrerinde i hvert Fald til Middagen.

Han var Selskabets eneste Æresmedlem, og sad

som saadan for den øverste Bordende ved Siden af Formanden.

I sin pureste Ungdom havde P. A. deltaget i Fladlands to sidste Krige, baade i den saakaldte heldige og i den mindre heldige. Den sidste var imidlertid gaaet ham totalt i Glemme; og idet han kun mindedes den første, kunde han, bedst som man sad ved Suppen, Fisken og Stegen, pludselig og spontant bryde ud i en Krigs- eller Fødelands-Hymne fra hine glørrige Dage. Stemmen havde han paa en Maade mistet, men Begejstringen havde holdt sig. Han satte i med et uartikuleret Brøl, der stedse fik al Tale omkring ham til at forstumme. Men naar Brødrene havde sundet sig og opfattet Melodien og Meningen, greb de Stikordet og fortsatte Sangen med Ild.

Og da tændtes gamle P. A.s Bulbideransigt forunderligt op. Han greb sin Kikkert, sin Ske, Kniv eller Gaffel, og medens han slog vildt Takt med dette Redskab, gnistrede hans Se-Øje krigersk ved Tanken om hans Fødelands stolte Fortid.

Og aldrig faldt det én af Brødrene ind at komme med saameget som en Hentydning til hin sidste mindre sejrige Affære, eller saameget som blot at smile.

Kanske syntes man, at det vilde være Synd for den Gamle — eller maaske havde man virkelig i Øjeblikket selv aldeles glemt denne onde Hændelse . . .

Suppe, Fisk, Steg og Kage kan jo stundum
være som en Balsam for Sjælen.

Thi Guderne slaar vel, men de yder Gudbe-
vares sandelig ogsaa Lægedom!

I Aar var det Skydeselskabets Tohundredeaarsfest . . .

Man sad ved Frokosten: Saltmadsfad, Brød, Smør, Ost og Pølse, Øl, Snaps og Kaffe.

Det lange Hesteskobord ned gennem Salen var fuldt besat af hungrige Brødre.

Rundt fra de hvidkalkede Vægge lyste de malede Skiver, der var som Illustrationer til Søby Historie i de tvende rundne Sekula.

Aarets fungerende Fuglekonge, Skrædermester Stryge, satte sig bleg efter at have mindedes Landets nys afdøde Fader, Jokum den Attende, og udbragt et varmt Leve for den unge, haaberrige Fyrste, Jokum den Nittende.

Et nifoldigt Hurra med Fanfare af Hornene paa Balkonen og dumpe Drøn af »Kattehovederne« paa Skydepladsen fik Glas, Hjerter og de malede Skiver til at vibrere.

Hvorefter man paa ny søgte Styrke i Saltmadsfadet.

Derpaa udbragte Formanden et Leve for Selskabet, hvis Fødselsdag man fejrede — og Urmager Winge et Leve for Kvinden.

Dette var den alvorlige Del af Festen.

Lidt efter blev der under Fnisen og Albuestød af de ældre og erfarne omdelt en Sang med den lovende Titel: »At ramme i Centrum«.

Hornene rasede Melodien en Gang igennem; Brødrene gassede sig og satte i. Sangen var gammel og velkendt og glædede alle ved sin Vrimmel af erotiske Hentydninger og kønslige Allusioner til Kugler, Krudt og Ladestokke.

Og den vakte en Tornado af Jubel.

Selv Hornene paa Balkonen klappede; medens Urmager Winge lo, saa han maatte dunkes, og Rokkedrejer Eriksen raabte: »Dacabo!«

— Det er det svinagtigste Produkt, jeg nogen Sinde har set paa Tryk! hviskede Frank Neumann indigneret til Tolder Knagsted — Jeg rejser mig og protesterer!

Tolderen greb ham i Armen:

— Er De gal, Mand; det er jo Spøg, det hele!

— Spøg . . . ! Og det er disse samme Mennesker, der kalder sig »Alterets, Thronens og Ægteskabets Talsmænd! Det er dem, der raaber højest paa Vigiliamøderne og laver Adresser imod den »usædelige« Literatur!

— Jamen kære lille Maler, sagde Knagsted hovedrystende af saamegen Uforstand — saa er det jo A l v o r !

— Det er Satanpineme en morsom Vise, Kunstmaler . . . at sige, naar der ingen Damer er til

Stedel raabte Bagermester Krumbach, der sad ligeoverfor.

— Jeg finder den bundsjofell busede det ud af Maleren.

Krumbach lo, saa det rungede:

— Bundsjofell! Hører I, hvad han siger! skreg han — Og saa render han selv splitternoget rundt med Kone og Børn! . . . Den er Satenpine-me lueforgylt!

— —

Klokken 1 gik man atter løs paa Papegøjen; og Klokken 6 $\frac{1}{2}$ faldt Brystpladen: Garvermester Igle var bleven Tohundredeaarets Fuglekonge ved Smedemester Jensens Skud . . .

Vognene begyndte at rulle frem. Damerne indfandt sig for Middagen.

Den radikale Redaktørs Frue mødte demonstrativt i Automobil.

Men hvad der vakte end mere Opsigt var, at Michaela Løvenfeldt kom kørende med Skovrider Treschau i Karet fra Løvenholm:

At de v o v e d e det, saa hurtig efter Historien med Pastorinde Sørensen!

At Kammerherren f a n d t sig i det.

At Frøkenen ikke s k a m m e d e sig!

Men Frøkenen steg roligt smilende ind i den hele summende Sværm ved Skovriderens Arm.

Og saa var hun oven i Købet i hvid Atlaskes Kjole, og han i Kjole og hvid Vest — ligesom et B r u d e p a r!

— Hak, hak! gnækkede Rikke Skade, der stod forrest i Tilskuernes Stimmel udenfor paa Græsplænen — Er nu Slottet igen begyndt at rende til Skovs . . .!

— —

Gevinsterne blev omdelt. Kongekæden løftedes af Skrædermester Stryge og hængtes om Halsen paa Garvermester Igle.

Fanfare og Kattehoveder!

Hornene besteg paa ny Balkonen; hvorefter man under de øredøvende Toner af højsalig Jokum den Attendes Honnørmarch tog Plads omkring Hesteskobordet i Festsalen . . .

Til højre for Formanden sad den ny Fuglekonge, til venstre den detroniserede. Ved hans Side igen Æreslemmet P. A. Birk med Kanon, Husbestyrerinde og Tænder; de sidste i Baglommen. Derefter var placeret, som det kunde flaske sig, de ordinære Medlemmer med Hustruer og Børn.

Skovrideren og Frøken Løvenfeldt sad lidt isoleret midt i Hestekoer; det var, som turde de øvrige Gæster ikke nærme sig dem. Enten det nu var af Ærbødighed eller af Indignation . . .

Midt i Suppen (klar med Kødboller) rejste Formand Svarte sig og holdt en af sine bekendte Taler for det regerende Fyrstehus. Svarte havde i Aarenes Løb holdt saamange Taler, at han ikke mere syntes at tænke derved; i hvert Fald ikke paa, hvad han sagde. Ordene boblede og surrede

ud af ham som Vand af en Tud. Det var, som stræbte han kun efter Enden. Han fôr over Stok og Sten uden Kommaer, Punktummer og Semikolonner, indtil han pludselig og uventet satte sig med et Plump og saa fuldkommen udtømt ud:

— Mine kære Søstre og Brødre, sagde han, maa jeg bede Dem med mig drikke et Bæger og udbringe et Leve for vor kære unge Fyrste Jokum den Nittende med Familie hans høje Fader er nylig død derfor er Sønnen kommet paa Thronen han leve!

Plump! Og saa sad han.

Hurra og Fanfare i Salen. Kanonsalut udenfor.

I det samme stod Formanden op igen:

— Tillad mig det Forslag, sagde han — at vi i Anledning af Foreningens Tohundredeaars Fødselsdag foreslaar at sende vor elskede Hersker følgende Telegram:

Søby og Omegns Fugleskydningsselskab der i Dag fejrer 200 Aars Jubilæum sender Deres fyrstelige Højhed en undersaatlig Hilsen og Hyldest med Ønsket om en lang og lykkelig Regeeringstid.

Allerunderdanigst

Daniel Svarte

Formand.

Dette Forslag blev modtaget med Jubel. Og staaende afsang man Nationalsangen: Fyrst Jokum stod ved højen Mast . . .

Det vil sige kun første Vers; thi man kunde ikke flere . . .

Nu rejste Fuglekongen sig:

Søstre og Brødre! Et Leve for vort elskede Fødeland! Ærlighed varer længst! Det leve!

Hurra—a!

Vift stolt paa Kodans Bølge
blodrøde Fladlandsbrog . . .!

stemte P. A. i.

Saa kom Fisken (kogt Rødspætte med Petersiljesauce).

Ex-Kong Stryge talte for Kvinden: »Hjemmets Pryd og største Gevinst«!

Sparsomt i Fladland vi Blomsterne finde,
Farven er bleg og kun svag deres Duft . . .

Derpaa kom Stegen (Lamme med brunede Kartofler).

Formanden stod atter op og talte for den afgaaede (surre, surre, over Stok og Sten) Fuglekonge (Plump!).

Hvorefter den afgaaede Fuglekonge talte for Formanden og den ny Fuglekonge.

Hvilken saa igen talte for Selskabet og dets ærede Hædersgæst, Hr. Købmand P. A. Birk.

(Desserten var Hindbær med Fløderand.)

Nu rejste gamle P. A. sig.

Støttet til sin Husbestyrerindes Skulder og med Kanonen for Se-Øjet udtalte han følgende — og ej heller han lagde Vind paa smaalig Interpunktion —

— Søstre og Brødre! sagde han — Den Gang

jeg drog afsted min Pige vilde med . . . Gid de Tider snart atter maa komme igen da vores stolte Drenge atter drager i Kamp gid Sejrens Palmer maa ombølge vores Faner og de Dele gid Befolkningen vil rejse sig og slaas til sidste Mand thi alle Fladlands Piger de stole nu paa mig og Tak allesammen fordi I har tømt min Skaal og de Dele!

Formand Svarte stod nu op for tredje Gang; og han saa tanketommere ud end nogen Sinde:

— Et Leve endnu vil jeg udbringe, sagde han — et Leve for vor kære gamle Hædersmedlem Købmand P. A. Birk der har gjort voldsomt meget til at Søby er blevet til den Storstad den er blevet til Købmand P. A. Birk længe leve og lad os (surre, surre) tage hans trofaste Husbestyrerinde Frøken Solberg med hun lider ganske vist af Hundesyge (Latterhyll!), men Herregud saa lider vi andre vel af noget andet de længe leve og maa jeg saa mens jeg er ved det byde alle mine kære Brødre og Søstre et hjerteligt Velbekomme Kaffen og Cigarerne vil blive serveret paa Verangdaen velbekomme allesammen og en Tak til Værten fordi han har gjort sit bedste med Maden . . .

Her blev der stukket Taleren et Telegram i Haanden. Han aabnede det og sagde bevæget:

— Svar fra vor kære højtelskede Fyrstel!

Alle rejste sig. Formanden læste Telegrammet højt:

»Bringer Søby og Omegns Fugleskydningsselskab
min hjerteligste Tak og Genhilsen

Jokum Rex.«

Hurraraab og Jubell

Taleren putter Telegrammet i sin Tegnebog og
fortsætter:

— Hvor var det jeg slap . . ? Naa det er sandt
det var ved Værten . . Hov hvor er De henne
Ferdinandsen? Vi vil gerne sige Tak for Mad . . .
(Værten viser sig beskedent i Døren til Anretter-
værelset) . . . Tak Tak Ferdinandsen De er en
dygtig Mand bare alle var lige saa dygtige hver
i sit Fag og saa Velbekomme igen allesammen
Kaffen staar paa Verangdaen til højre for det
trækker til venstre!

Plump! og op igen og ud paa Verandaen . . .

Derude sad man saa mætte og trygge i den
lune Sommeraften og stirrede frem over de dam-
pende Enge mod den bedste af alle Fødebyer,
hvis Gaslygter lyste og smilede fredeligt i Hori-
sonten . . .

Derude ogsaa Skovrider Treschau og Mi-
chaela Løvenfeldt alene og isoleret . . .

Men det øvrige Selskab dannede én stor leende
Klynge:

— Man har det sgu godt i det lille Fladland!
sagde Bagermester Krumbach og skænkede i Kog-
naksglassene.

— Det har man! nikkede Tolder Knagsted —
Skaal, Hr. Krumbach!

— Skaal, Skaal, Toldkontrolør! Og skide være mæ' 'et! raabte Bageren livsglad — Og lad vos ta' Maleren med, hvis han kan taale det, ha, ha!

— —

Klokken 9 $\frac{1}{2}$ begyndte Dansen med en Fest-polonaise Salen tre Gange rundt.

Derpaa fri og lovløs Dans efter enhvers Temperament og Evne.

Ungdommen, der utaalmødt havde ventet udenfor under Træerne, medens Fædrene aad, brød nu ind af alle Døre.

Gulvet var snart én hvirvlende, stampende og svedende Menneskeklump.

Selv de ældre skaanede sig ikke. Byens to vægtigste Kvinder, Fru Urmager Winge og Fru Smedemester Kastbjerg, var endog de fremmeste i Rækkerne. To hundrede Pund vejede de levende Vægt; men Tyngdeloven eksisterede ikke for dem. De gav sig viljeløst hen i Dansen og lod staa til; ske, hvad der vilde!

— Mutter, Mutter! skreg Urmageren — Husk dog paa din Astma!

— Man glemmer den, Topelius! skreg Fruen tilbage; og hendes Ansigt var at skue som Solen, naar den en Oktoberaften synker i Vest . . .

Paa Stolerækkerne langs Væggene sad Matronerne og de ældre uafsatte Ungmøer. To og to sad de og stak Hovederne sammen og hviskede:

— Ja, hvad mener De om Pastorinde Sørensen, Fru Henriksen!

Fru Henriksen mente, at man burde beherske sine Lidenskaber.

— Ja, hvor gled Menneskeheden ellers hen! sagde Frøken Carlsen. (Alder 37.)

— Og nu Frøken Løvenfeldt, der igen er løbet sammen med Skovrideren!

— Hun har det efter Faderen, Kammerherren; han . . . nej!

— Det varer saamænd ikke længe; Skovrideren skal have en ny hver Uge.

— Ja, ved De, hvad min Mand fortæller, at han siger oppe paa Hotellet . . . ?

— Nej; hvad siger han?

— Det k a n ikke gengives!

— Jo, jo! Fortæl, fortæl!

— Han siger . . . det var en Aften, de spillede L'hombre og talte om Ægteskabet og om, hvorfor Skovrideren ikke giftede sig . . . Nej, jeg k a n ikke!

— Jo vist saa, Fru Lorentzen . . . !

— »Naar jeg har rørt ved en Mave tre Gange,« sagde han, »saa siger jeg: n y Mave, siger jeg«! . . . Hvad gi'er De mig

— Du A l m æ g t i g e . . . !

— Ja, s a a forstaar man ved Gud, at Manden ikke gifter sig!

— —

Inde i Sidekabinetterne havde de mere alvorlige Mænd slaaet sig ned ved deres Tobak og deres

Drikke. De indsatte Konger og afsatte Kejsere, styrtede Byraad og udnævnte Regeringer:

— Fanden! bandede Drejer Mogensen — Fanden, at de ikke snart kan faa indført Kongedømmet i Frankrig igen! De Republikanere snyder Staten, saa Vandet pibler af den!

— Er det maaske bedre her til Lands? spurgte Elektriker Petersen, som var Socialdemokrat — Hva', Mogensen, hva', finder De, hva'; er det maaske bedre her til Lands?

— Undervandsbaade! raabte En.

— Og Ridikylgeværer, Ridikylgeværer! skreg en anden . . .

Slagtermester Asmundsen og Manufakturhandler Bork deltog ikke i Diskussionen.

De stod og lurede i en Døraabning ind til Salen, hvor der dansedes Lancier:

— Saa, Asmundsen! sagde Bork — Nu paa 'en!

Og han gav Slagteren et Stød i Ryggen, saa at Asmundsen fór midt ind i en Kvadrille, hvor han gav sig til at polkere sindssvagt rundt og derpaa fór ud igen.

— Der er den tykke Fru Winge, Asmundsen! Paa hende, paa hende! hviskede Bork.

Og atter fløj Slagtermesteren ind imellem Parrene, der lo og skreg og spredtes til alle Sider.

Asmundsen var gravalvorlig under Operationen; men Bork laa blaa af Latter op ad en Dørstolpe:

— Se Slagteren, se Slagteren! raabte han — Kom dog, kom dog!

En halv Snes satte Borgere fôr til. De kendte Asmundsen, naar han fik Berserker gang. Det var til at dø sig ihjel over.

Men han smittede.

Og som drukne Fauner satte pludselig den hele Kohorte midt ind i Lancieren, slog Armene om Damerne og lavede »Koas«, som Bagermester Krumbach kaldte det.

— Galopadel! Galopadel skreg Bork.

Og Hornene paa Balkonen slog om i en flintrende Champagnegalop.

Alle lo, raabte, skreg, hylede, pressede paa og vilde frem; men ikke ud af Pletten kom man.

Det hele var forvandlet til en stor, sammenfiltret og trippende Heksesabbat.

Og i Centrum, midt under Lysekronen, hvis otte spruttende Petroleumslamper kogte af Op-hidselse, stod den tykke Fru Urmager Winge, Rosalie hed hun ligesom Borgmesterinden, maset og klemmt fra alle Sider. Hun lo, saa hun bævrede:

— Topelius, Topelius! skreg hun — Frels mig, frels mig! Jeg kvæles! Men Gui, hvor jeg morer mig! . . .

Og Skovrideren havde de i deres Livsglæde glemt, og Frøken Løvenfeldt. De var begge forsvundne, uden at nogen havde lagt Mærke dertil. Og man brød sig for den Sags Skyld ej heller om det!

— —

Klokken 3 Morgen endte Kalaset.

Knagsted og Frank Neumann fulgtes ad ind mod Byen.

Til Vogns og til Fods drog glade Skarer dem forbi. Man sang, lo og jublede. Dagskæret lyste gyldentgult i Øst inde over Skoven.

— Maler, sagde Tolderen — maa man saa dog ikke, trods alt, dybt i sit Hjertes Hjerte elske disse store, muntre og naive Børn?

— Jo, nikkede Maleren — indrømmet!
